

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμημένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐπίσειά δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οἰουλάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 27 Ἰανουαρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 9

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Ἄ, πιστεύω πῶς τοῦτη τῇ φορᾷ
ἀδίκῃ ἔκανε τὸν κόπο. Ἐσὺ δ' ἴδιος
μοῦ εἶπες πρὶν, πῶς φαινόταν ἀπο-
γοητευμένος.

— Ναί, μὰ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ
γνωρίζω τὴν αἰτία. Ἦσαν, ἀραγε,
γιατὶ δὲν ἄκουσε τίποτε ἢ γιατί ἄ-
κουσε πράγματα ποῦ δὲν περίμενε ν'
ἀκούσῃ;

— Ἡ διαφορὰ αὐτῇ
εἶναι πολὺ λεπτῇ, καλέ
μου Μό.

— Εἶναι ὅμως πολὺ
σημαντικῇ γιὰ μένα, κύ-
ριε Ντενῆ, καὶ θὰ ἤθελα
νὰ εἶχα ξεκαθαρίσει τὸ
ζήτημα. Θὰ μπορούσατε
νὰ με βοηθήσετε;

— Μὲ ποιὸν τρόπο;
— Νὰ ρωτοῦσατε τὴν
κυρία μητέρα σας, τί τῆς
εἶπε ἢ κυρία λοχαγοῦ
καὶ τί ἀπάντησε αὐτῇ
στῇ κυρία λοχαγοῦ.

Ἡ κυρία Γκελὲν εἶχε
φύγει ἀπὸ πολλὴν ὥρα
κι' ἔτσι ὁ Ντενῆ εἶχε
κιάλας πληροφορηθῆ τὴν
αἰτία τῆς βίβλάς τῆς.

— Δὲν τῆς εἶπε τίπο-
τε ἐμπιστευτικόν, ἀπάν-
τησε στὸν Μό. Ἦρθε

γιὰ νὰ μᾶς προσκαλέσῃ νὰ φάμε ἀ-
πόψε σπῆτι τῆς, αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Ὁ μπῶν ἔξυσε τὴ μὴτη του καὶ
κούνησε τὸ κεφάλι του. Ἡ ἀπάντη-
ση αὐτῇ δὲν τὸν ἐρώτιζε καθόλου.

— Εἶμαι ἀνήσυχος, κύριε Ντενῆ,
πολὺ ἀνήσυχος, ψιθύρισε.

— Τί, Μό; Ἐνας ἀνδρας γενναῖος
σάν καὶ σένα καὶ φοβάσαι;

— Δὲν φοβάμαι γιὰ τὸν ἑαυτὸ
μου, κύριε Ντενῆ, διαμαρτυρήθη-

κε ὁ μπῶν με συγκρατημένο τρόπο.

Καὶ σκεπτικὸς γύρισε στὴ δουλειά
του. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἡ κυρία
Ντελαλάντ, ἔτοιμη νὰ βγῆ ἔξω ἀφη-
νε τίς τελευταῖες παραγγελίες στὰ
παιδιά τῆς.

— Δὲν θέλω νὰ καθήσετε καὶ
μὲ περιμένετε ἀπόψε, εἶπε. Θὰ εἶναι
πολὺ ἀργὰ ὅταν θὰ γυρίσω.

— Ἄς εἶναι. Ἐπειτα ὅμως θὰ πέ-
σετε ἀμέσως νὰ κοιμηθῆτε.

— Ναί, μαμμὰ, ὑποσχέθηκα νὰ
δοῦ τοὺς παιδιά, ἐνθουσιασμένα γιὰ τὴν
ἄδεια.

Ἡ κυρία Ντελαλάντ τὰ φίλησε κι'
ἔφυγε ἡσυχῇ. Ἀργότερα μετάνοισε
πικρὰ ποῦ δὲν εἶχε πάρει μαζί τῆς
τὸν Ντενῆ καὶ τὴ Σιμόνη ἐκεῖνο τὸ
βράδυ. Μὰ πῶς μπορούσε ποτὲ νὰ
προβλέψῃ ὅσα ἐμελλε νὰ γίνουιν;

Ὁ Μπᾶ τὴν ὥρα τοῦ ἀποχαιρετι-
μοῦ βρισκόταν κάτω ἀπ' τὴν βεράν-

«— Τί ὀραία βραδυά! » (Σελ. 98, στ. α'.)

— Ἄλλὰ μαμμὰ, ἔκανε ἡ Σιμόνη,
δὲν εἶναι καὶ τόσο φρόνιμο νὰ γυρί-
σῃς μόνη σου τόσο ἀργά.

— Μὴν ἀνησυχῆς, δὲν θὰ γυρίσω
μοναχῇ μου. Δοιοδόν, παιδιά μου, ἔ-
σεῖς νὰ πέσετε νωρὶς νὰ κοιμηθῆτε.

— ὦ, μαμμὰ, θὰ μᾶς ἀφήσῃς νὰ
ἰδοῦμε τὰ πυροτεχνήματα, εἶπε ὁ
Ντενῆ. Θὰ τ' ἀνάψουν στὶς ἐννιάμι-
ση. Θὰ θέλαμε πολὺ ν' ἀνεβόδιμε
στὴν ταράτσα γιὰ νὰ τὰ ἰδοῦμε.

τα. Φαινόταν τώρα καλόκεφος καὶ
ὀλοπρόθυμος καὶ χαμογελαστός, σερ-
δίρισε τὸν Ντενῆ καὶ τὴ Σιμόνη ποῦ
βιάστηκαν νὰ τελειώσουν γρήγορα
τὸ φαγητὸ τους καὶ νὰ ἀνεβούν στὴν
ταράτσα.

Ἡ ταράτσα αὐτῇ ἔπιανε ὅλη τὴ
στέγη τοῦ σπιτιοῦ ποῦ ἦταν χτισμέ-
νο σὲ σχῆμα τετράγωνο κι' εἶχε γύ-
ρω-γύρω πλατεῖες βεράντες. Γιὰ ν'
ἀνεβούν στὴν ταράτσα χρησιμοποιοῦ-

σαν μετ' μικρή σκαλίτσα που άπάνω έκλεινε με μία καταπακτή.

Τό ρολόγι κτυπούσε έννεά όταν ο Ντενή και η Σιμόνη πήγαν κι' άκούμπησαν στο πεζούλι της τάρτας. Ήταν δροσιά χωρίς να κίνη κρύο και μπροστά άπ' τ'ά δυό παιδιά άπλωνόταν τό χωριό με τ'ά μικρά του φώτα που λαμπύριζαν έδώ κι' εκεί σαν άστρα.

— Τι ώραία βραδιά! είπε ο Ντενή.

— Ο ούρανός είναι κάπως σκεπασμένος, άπάντησε η Σιμόνη.

— Τόσο τό καλύτερο. Θά φανούψ πτό ώραία τ'ά πυροτεχνήματα.

χωρίς άλλο, να σάς μιλήσω! τραύλισε.

— Άδριο, καλέ μου Μό, άδριο.

— Όχι, τώρα άμέσως, κύριε Ντενή, Σας παρακαλώ, άκούστε με.

— Η φωνή του ήταν κοιμένη άπό τή συγκίνηση. Ο Μό φαινόταν έτοιμος να ξεσπάσει σε κλάμματα.

— Θά με κάνης να χάσω τ'ά πυροτεχνήματα. Έκανε άνυπόμονα ο Ντενή.

— Μά έχω να σάς πώ κάτι πολύ σπουδαίο.

— Λέγε λοιπόν. Για ποιόν έχεις να μού μιλήσης;

— Για τόν Μπα!

Πραγματικώς, άπό τό μέρος του χωριού άκούγονταν τώρα κρότοι βαρελότων, άδυνατισμένοι άπό τήν άπύσχη.

Ο Μό έκανε μ' άγωνία:

— Δέν πρέπει να μέινετε έδώ!

— Μπα; Και γιατί;

— Άκούστε, κύριε Ντενή. Τώρα ανακάλυψα για ποιόν λόγος ο Μπα δέν ήταν πριν στα χέρια του. Είχε άκούσει τή κυρία Γκελέν που προσκαλούσε τή μητέρα σας να πάτε να φάτε στο σπίτι της, αλλά δέν είχε μπόρεια ν' άκούση τήν άπάντησή. Φοβόταν λοιπόν μήπως λείψατε έλοι σας άπόψε άπ' τό σπίτι και γι' αυτό δέν ήούχασε παρά μονάχα όταν είδε τήν κυρία μητέρα σας να φεύγει χωρίς εσάς.

— Και λοιπόν; Έκανε ο Ντενή άπρόσεχτα.

— Μά... δέν καταλαβαίνετε; Τό κόλπο που σάς μιλήσα δίχως άλλο λογάριαζαν να τό κάνουν άπόψε. Αν έφεύγατε έλοι, ο Μπα θά ήταν ύποχρεωμένος να είδοποιήση έλους του τούς συνόχους για να μην επιχειρήσουν έποτε στα χαμένα. Γι' αυτό φαινόταν έτσι στενοχωρημένος. Έσείς όμως μέινατε έδώ κι' έτσι τό κόλπο τους δέν θά ματαιωθή. Λοιπόν, μη μένετε ούτε λεπτό έδώ πέρα. Πάμε γρήγορα να φύγουμε. Έλάτε! Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο.

— Άμέσως, σε λιγάκι, έκανε άνόρεχτα ο Ντενή. Θά φύγουμε μετά τ'ά πυροτεχνήματα.

— Μά τότε θάναι πιά πολύ άργά, θρήνησε ο Μό, άπλώνοντας με άπελπισία τ'ά χέρια του. Τι λέω; Και τώρα μπορεί κιόλας να είναι άργά.

— Έκανα μία βόλτα στο πάρκο και μού φάνηκε πώς είδα κάτι ίσκιους.

— Μπα, από ανθρώπους ή από στοιχεία;

— Δέν ξέρω, κύριε Ντενή, αλλά μία φορά, τίμια ίσκιος δέν ήταν.

— Καλά, και οι σκοποί τί κάνουν;

— Οι σκοποί σήμερα είναι Τογκινέζοι πυροβολητές, και οι Τογκινέζοι έλοι τούτες τίς ημέρες δέν έχουν τό νου τους παρά μονάχα στο Τέτ. Οι ίσκιος που είδα έγω θά πήδησαν δίχως άλλο άπό τόν τοίχο για να μπόρουν να μπουν στο πάρκο.

— Θά ήτανε για να φοβηθή κανείς, άν τόν έπίστευε, είπε η Σιμόνη στο αυτί του άδελφού της. Τά λέει μ' ένα τέτοιο σοβαρό ύφος!

— Δέν μ' αφήνεις, τής άπάντησε ο Ντενή κατά τόν ίδιο τρόπο. Αυτός δραματίζεται. Παντού βλέπει κακούργους και ληστες.

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

« Έγώ έκανα τό καθήκον μου, είπε ο Μό.

Άνυπομονούσαν να τ'ά ίδούν, μά ήταν πολύ νωρίς άκόμη. Για να σκοτώσουν τήν ώρα άρχισαν να κουβεντιάζουν. Και γιατί άλλο θά κουβεντιάζαν, παρά για τόν Μό και τίς περιπέτειές του;

Έξαφνα, σαν να τ'έφερε ότι μιλούσαν γι' αυτόν, ο Μό ξεπρόβαλε τό κεφάλι του άπό τό άνοιγμα τής καταπακτής.

— Κύριε Ντενή, κύριε Ντενή!

Ένοχλημένος τούτη τή φορά ο Ντενή έκανε τόν κουφό. Οτίόσο ο Μό δέν έδειξε πώς κατάλαβε τήν προσβολή και πώς άσας. Φαινόταν ταραγμένος σε σημείο άπερίγραπτο.

— Κύριε Ντενή, πρέπει... πρέπει

— Δέν έχω καμιά όρεξη ν' άκούσω.

— Και για τή σωτηρία σας, κύριε Ντενή, τή δική σας και τής κυρίας Σιμόνης.

— Λοιπόν, σ' άκούω, είπε μ' άπελπισία ο Ντενή. Από έδώ όμως δέν κουνιέμαι. Μία και πρόκειται και για τής άδελφής μου τή σωτηρία έπως και για τή δική μου, μπορεί πολύ καλά να άκούση κι' αυτή ε, τι έχεις να μού πής.

— Ναι, συμφώνησε ο ύπηρέτης. Μά... άφου δέν ξέρει τό μυστικό;

— Θά τής τό πώ, ύστερα. Κάνε λοιπόν γρήγορα. Στάσου! Άρχισαν κιόλας να ρίχνουν μάσκουλα.

Η ΓΕΝΑΡΙΑΤΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ

Άπόψε ή γενναριάτικη ή βραδιά Μία Άνοιξη θαυμάσια μού θυμίζει, Χύνει γαλήνη στην πιερή καρδιά. Στη σκοτεινή ψυχή μου φώς σκορπίζει. Άπτη ή χλωμότη ή φώτεινή πόσο άπαλά Μουάξει χυμένη... έτσι ως πλημμυρίσει

Η φεγγαρία χάρη που καλά Άπ' τ'ά ούράνια και τ'ά πάντα άγγιζει...

Και βλέπω στο παράθυρο γερού Τή θάλασσα μακριά γαληνεμένη Και στή γλάστρα γερούφαλο ν' άνθη Κι' άπό μακριά τή νοιάδα να διαβαίνει Σάν άεροφύσημα στο πέλα τυλιγμένη

Τήν Άνοιξη που είχα άνειρευθεί!

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Έφτασε επιτέλους στο μαγεμένο νησί.

Χθές μας ήρθε τό πρώτο γράμμα του άδερφού μου, άπό κει-πέρα.

Ένα λεπτό χαρτί, έλαφρά άπ' τόν καιρό κιτρινωμένο.

Χρειάστηκαν τέσσερις μέρες για να έρθη.

Ήταν ένα σημαντικό γεγονός αυτό τό γράμμα στην ήσυχη οικογενειακή μας ζωή.

Θυμάμαι άκόμη με πόση συγκίνηση άνέβηκα τέσσερα-τέσσερα τ'ά σκαλιά για να τό προστάσω τής γιαγιάς, ένθ ή μητέρα μου με τρεμάμενα χέρια τό άνοιγε κάτω στην τραπέζια.

Ο φάκελλος ήταν γεμάτος γραμματόσημα και σφραγίδες και μέσα, έκτός άπό τό μεγάλο γράμμα, είχε κι' ένα μικρό για μένα, γράμμα άποκλειστικά δικό μου, μ' ένα ρόζ πατημένο λουλούδι σαν άστρο.

Αυτό τό λουλούδι, μούγραφε ο άδερφός μου, είχε άνθισει έξω άπ' τό παράθυρό του, στην κάμαρά του σχεδόν, κι' ήταν ένα άπό τ'ά ώραϊότερα λουλούδια τής Ταϊτής. Με πόση συγκίνηση, έρθη μπου να πώ, άγγιξα τό μικρό αυτό λουλουδάκι, ζωντανό σχεδόν άκόμη κι' έλαφρά μυρωμένο.

Ήταν κι' αυτό κάτι άπ' τό μακρυνό και άγνωστο μαγεμένο νησί.

Τό φύλαξα, με τόση προσοχή σ' ένα κρυστάλλινο κουτάκι, που τό έχω άκόμη.

Κι' όταν ύστερα άπό πολλά χρόνια, πήγα κι' έγω στην Ταϊτή, είδα τό έρημο τόπο σπιτάκι του άδερφού μου πλημμυρισμένο άπ' τ'ά ρόζ αυτά λουλουδία, κι' έλα όπως μού τ'ά είχε ο άδερφός μου περιγράφει, και μόνο, μόνο αυτός δέ ζούσε πιά εκεί.

(Pierre Loti) ΒΑΣΟΥΛΑ Π. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

ΤΟ ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ' — Το πουλί και τ'ά χανούφαρα

Πέρασαν ημέρες. Ύστερ' άπό τ'ά τελευταία του κατορθώματα, ο Μπέμπης ήταν φρόνιμος και κανένας δέν είχε άφορημή να τόν πη Σκαλιστήρι.

Έν' άπόγεμα, που περπατούσε στην όδον Σταδίου με τή μαμιά του και τή Μπέμπη, είδε στην πόρτα ένός μαγαζιού ένα ώραϊο πουλί. Ήταν γιαπωνέζικο άηδόνι και κελαϊδούσε θαυμάσια. Πηδούσ' έλαφρά άπό έξόλο σε έξόλο, μέσα στο χουσό του κλουβί, και δέν σταματούσε παρά για να τοιμαΐ κάθε τόσο μία φέτα πορτοκάλι που τού είχαν βάλει άνάμεσα στα

σύματα. Όταν σήκωνε τό κεφάλι του για να κελαϊδήση καλύτερα, έβλεπες έλο τό λαιμό του που είχε κόκκινα πουπούλα. Οι φτερούγες του ήταν σκούρες σταχτιές, είχαν όμως κι' αυτές, έδώ κι' εκεί, κόκκινες και κίτρινες κουκκίδες. Ήταν άληθινά ένα πολύ ώραϊο πουλάκι.

— Μαμιά, παρακάλεσε ο Μπέμπης, άγόρασε μου το, μαρέσει!

— Ναι, είπε ή μαμιά, αλλά θά μού ύποσχεθής πώς δέν θ'άγγιξης ποτέ τήν πόρτα του κλουβιού, γιατί τό πουλί θέλει τήν έλευθερία του και, άν ιδή τήν πόρτα άνοιχτή, θά σου φύγη.

Ο Μπέμπης τό ύποσχεθήκε. Όταν μπήκαν στο μαγαζι του πουλόλογου για ναγόρασουν τό άηδόνι, ή Μπέμπη είδε πάνω στο τραπέζι μία μεγάλη γυάλα γαλάζια, γεμάτη καθαρό νερό, όπου κολυμπούσαν πέντε χρυσοκόκινα ψαράκια. Κάθε τόσο, άνέβαιναν στην επιφάνεια του νερού κι' έτρωγαν με μεγάλη όρεξη ψίχουλα άπό παξιμάδι που τούς έφωχνε τό παιδί του μαγαζιού.

τους έχασαν στο χρηματιστήριο ση-
μαντικά ποσά, κι' από τότε έπεσαν
από δυστυχία σε δυστυχία, έτσι που
στο τέλος αναγκάστηκαν να πουλή-
σουν το εργοστάσιο, που διηύθυνε ο
κύριος Αρντέλ. Αυτός, αν και ηλι-
κυωμένος πιά, αναγκάστηκε να ζητάει
από δω κι' από εκεί μιά θέση, έστω
κι' ασήμαντη, αλλά δεν είχε οικονο-
μηθή ακόμα σε καμμία. Η δυστυχία
άπειλει την οικογένεια. Μαλακταύτα,
ο κύριος Αρντέλ, που δεν ήθελε τα
καυμένα τα παιδιά του να στερηθούν
τις χαρές μιάς τέτοιας μέρας από
τόρα, μιά και λίγον ακόμα καιρό
θάταν παιδιά, αποφάσισε να γιορτά-
σουν την ημέρα των Φώτων όσο
μπορούσαν καλύτερα. Ωστόσο, στο
τραπέζι, οι γονείς τους κάθονται τό-
σο άκεφαλοι, που, αυτή, τη γιορτινή
μέρα, ο Γκό, ή "Οδέττη κι' ή Μόνι-
κα δεν έχουν καμμία διάθεση να γε-
λάσουν. Σιωπηλά, μοιράζουν την πτή-
τα, φρειαγμένη όπως-πως από την
κυρία Αρντέλ, βάζοντας κατά μέρος,
κατά το έθιμο, «το κομμάτι του πε-
ραστικού».

«Αξαφνα, ακουσε να κυλά στο δρό-
μο ένα αυτοκίνητο. Μια λουσάτη λι-
μουζίνα σταματά μπρος στην πόρτα,
κατεβαίνει απ' αυτό και σαν ανε-
μοστρόβιλος που διασχίζει τον κήπο,
πηδά τα σκαλοπάτια, περνάει στον
προθάλαμο και σταματά στο κάτω
φλι της τραπεζαρίας. Αυτό το κάτι
που μοιάζει μ' ανεμοστρόβιλο, φοράει
ένα κομψό βελούδινο φόρεμα, που
χορεύουν πάνω του άφθονα χρυσά
μαλλιά. Κάτω απ' το σταχτι καπελ-
λάκι του, ξεχωρίζει κανείς ένα προ-
σωπάκι κατασυγκινημένο και ροδι-
σμένο, ενώ μιά δροσερή, φωνή ρωτά
γελαστά :

— "Ε, σείς! Θέλετε να μου δώ-
σετε πάλι τη φέτα του φτωχού;

Είναι ή Μαίλι! Η Μαίλι που, μό-
λις γύρισε από το ταξίδι της, βρήκε
τά γράμματα της "Οδέττης, όπου της
έλεγε τον πόνο της, κι' άμέσως έ-
τρεξε προς τους φίλους της, τώρα
που δυστυχισσαν, αά μιά αστραφε-
ρή μικρή αχτίδα του ήλιου.

Κι' όλες αυτές οι εξηγήσεις της
ανακαταλούνται με πολλές φωνές, γέ-
λια, σύγχισι και φιλιά. Και τέλος
συσταίνει, ενώ κι' απ' τα δυο μέρη
πετιέται μιά φωνή χαρῆς, τούς Αρ-
ντέλ με τον παππού της, έναν καλο-
στεκούμενο γέροντα με άσπρα μαλ-
λιά, που, μ' ένα περπάτημα αρκετά
σοβαρό, ήρθε κοντά στην έγγονούλα
του και με χάρη πήρε κι' αυτές μιά
θέση στο τραπέζι.

Κι' αυτή τη χρονιά, το κουκί
έπεσε στη Μαίλι.

Τότε κάνοντας νόημα του Λόρδου
Κάμπελ, που χαμογέλασε επιδοκιμα-
στικά, ή Μαίλι, με το ποτήρι στο χέρι,
πήγε κοντά στον κύριο Αρντέλ.
— Αγαπητέ καλέ κύριε, είπε, με
μιά φωνή που έτρεμε λίγο απ' τη
συγκίνηση, με θέλετε για Βασίλισσά
σας, δεν είν' έτσι; "Αν είν' έτσι,
άντι μ' άλλη χάρη, μιά και με κά-
νετε Βασίλισσα, έχω την άξίωση να
συμφωνήσετε μαζί μου σε κάτι τι :
"Ο παππούς μου επιθυμεί να ιδρύσει
εργοστάσιο στη Γαλλία. Ζητεί όμως
ένα συνεργάτη επιτηδείο και θεικό ;
Θά μάς κάνετε τη χάρη να γίνετε
συνεταίρος του ; "Ο παππούς μου, που
δεν του επιτρέπει ή ηλικία του να
παρκαουράζεται, είναι σίγουρος πως
δὲ θά μπορούσε να παραχωρήσει μιά
τέτοια θέση σε καλύτερα χέρια!

"Ο ένθουσιασμός που υποδέχτηκε
τά λόγια της, είναι απερίγραπτος. Η

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Οι συμβολαιογράφοι μπήκαν κι' ή
κ. Ουόλλου τούς παρουσίασε στον
κ. Κλοακέν. Από διάκριση, ή Ανθή
κι' ο Χάνδος βγήκαν από την αίθου-
σα κι' ο Παύλος ένόμως χρέος του
να κάμη το ίδιο. Η κ. Ουόλλου, αν
και με μεγάλη της λύπη, έτοιμαζό-
ταν να τούς ακολουθήσει, αλλά, προς
μεγάλη της χαρά, ο κ. Κλοακέν την
παρεκάλεσε να μείνη.

"Ο κ. Γκράχαμ, ο νεώτερος από
τους δυο, έλαβε πρώτος το λόγο κι'
είπε πως, σύμφωνα με τη διαθήκη
του μακαρίτη, έκλεισαν καλά και
σφράγισαν τις πόρτες και τα παρά-
θυρα του απουδαστηρίου του, όπου
βοσκοταν τα έγγραφα του, πρόθυ-
μοι τώρα, αν ο κ. Κλοακέν επιθυμού-
σε, ναφαιρέσουν τις σφραγίδες μπρο-
στά του.

— Απόψε, έκामε ο κ. Κλοακέν.
— Αμέσως, κύριε, αν αγαπάτε ή
υπόθεση θά τελειώσει στη στιγμή και
θα παραδώσουμε στα χέρια σας όλα
εκείνα τα χαρτιά.

— Η παρουσία και κανενός αστυ-
νομικού θά είναι αναγκαία ; ρώτησε
ο κ. Κλοακέν.

Το έξηγγισαν πως στην Καλκούτ-
τα οι συμβολαιογράφοι είχαν το δι-
καιώμα να προβαίνουν στην άπο-
σφράγιση μόνι τους. Και με την
όδηγία του Κάζη, πέρασαν όλοι στο
σπουδαστήριο.

Τρεις μεγάλες σφραγίδες από κόκ-
κινο βουλοκέρι ήταν στην πόρτα.
Βρέθηκαν άπειραχτες, οι συμβολαιο-

κυρία Αρντέλ, που έβλεπε να φεύγη
έτσι ο εφιάλτης που τούς πλάκωνε,
έκλαιγε με γλυκά δάκρυα, ο σύζυγός
της έθλιβε τόσο, που τάκανε να πο-
νούν, τα δάχτυλα του Λόρδου Κά-
μπελ, όλοι ανακηρύξαν «Μαίλι Α»
τη χαριτωμένη Βασίλισσα των Φώ-
των που, στο μικρό της βασίλειο, ή-
ξερε να ξαναφέρει με τόση τρυφερό-
τητα την εδύχια.

Κι' ο Γκό, που παρατηρούσε με
προσοχή, αχτιδοβολώντας όλος, τη
μικρή παιδική του φιλενάδα, που την
ξανάβρισκε ύστερ' από τόσον καιρό,
έλεγε χαμηλόφωνα ότι, σε πέντ'
έξη χρόνια, θά γινόταν εκεί ίσως ένα
άλλο τραπέζι την ημέρα των Φώ-
των... όπου ή Μαίλι θάβρισκε, αντί
για το κουκί, στη φέτα της της πτή-
τας, το χρυσό δαχτυλίδι των άρραβώ-
νων τους!

(Μετάφραση) Κ. Π. ΛΕΥΚΑΡΙΤΣ

γράφει τις έβγαλαν, γύρισαν το κλει-
δί, τράβηξαν τούς σύρτες κι' οι πόρ-
τες άνοιξαν.

Ζεστός άέρας χτύπησε τα πρόσω-
πα των επισκεπτών. Το μεγάλο έ-
κείνο δωμάτιο, κλειστό δυο μήνες,
είχε κάτι το πένθιμο με τα κλειστά
και σφραγιασμένα σαν την πόρτα πα-
ράθυρα. Όλα όμως εκεί-μέσα βρι-
σκονταν όπως τα είχε αφήσει ο συν-
ταγματάρχης την προτεραία του θά-
νάτου του, δηλαδή σε απόλυτη τάξη,
οι βιβλιοθήκες, οι χαρτοθήκες, τα
λευκώματα με τις επάργυρες γωνίες
και το μεγάλο κυλινδρικό γραφετο
στη μέση.

Την προσοχή του κ. Κλοακέν
τράβηξαν άμέσως συντρίμματα από
μαρμαρένικες και χαλκινες αρχαιότη-
τες, σπαρμένα πάνω σ' όλα τα επι-
πλα. Τα περισσότερα ήταν ένδικά
και μερικά άνήκαν στην προϊστορική
καμβογιδική-τέχνη. Έτσι ο κ. Κλοα-
κέν βρέθηκε τριγυρισμένος από πράγ-
ματα γνώριμα και αγαπητά του, κι'
ή χαρά του γι' αυτό ήταν μεγάλη.

— Στο γραφετο θά βρούμε βέβαια
σπουδαιότατα έγγραφα, είπε ο κ.
Γκράχαμ. Κι' αν θέλετε, κύριε, ας
άρχισουμε απ' αυτό την έρευνά μας.

"Ο κ. Κλοακέν ήταν σύμφωνος.
Κι' άμέσως ο συμβολαιογράφος, βγά-
ζοντας ένα μάτσο κλειδιά άρχισε να
νοιγή το γραφετο.

Τά πρώτα συρτάρια που έφαξαν,
δεν φάνηκαν να έχουν τίποτα σπου-
δαίο. Άλλ' άμα σηκώθηκε το σκέ-
πασμα του γραφέιου, είδαν ένα κου-

τι μετάλλιο, που είχε μέσα ένα με-
γάλο φάκελλο, άπευθυνόμενο προς
τον κ. Κλοακέν, με την επιγραφή :
Αυτή είναι ή αρχαιολογική μου διαθήκη.
Γ. Π. Κ. Ροβινσών.

"Ο συμβολαιογράφος έδωσε τον
φάκελλο στον κ. Κλοακέν, κι' ο άρ-
χαιολόγος, πλησιάζοντας στο φως
της λάμπας, τον ένοιξε κι' άρχισε
να τον εξετάζει. Είδη τότε πως είχε
μέσα :

Α', μικρή χαρτοθή-
κη από μαροκινό δερ-
μα, όπου υπήρχε μόνο
μιά χρυσή, λεπτότατη
πλάκα, που κάθε πλευ-
ρά της ήταν σχεδόν δέ-
κα εκατοστά του μέ-
τρου, κι' είχε άπάνω
διάφορα σχήματα μισο-
σθυσμένα από τον καιρό

Β', όπόμενιμα από
εκατό περίπου σελίδες,
γραμμένες με το χέρι
του συνταγματάρχη, με
αχρήματα επίσης, και

Γ', ένα γράμμα «πο-
λύ εμπιστευτικό», κα-
θώς έγραφε από πάνω,
προς τον κ. Κλοακέν,
που έλεγε τέκλουθα :

Καλκούττα, 19 Μαγ-
τίου 1882

« Αγαπητέ μου γυ-
νικιάδαλφε. Εάν δεν
έκαμα λάθος ως προς
την έκτίμησιν του χα-
ρακτήρος σας, είμαι βέ-
βαιος ότι θά έλθετε ο
ίδιος, όπως σας παρά-
κάλεσα, να παραλάβετε
την αρχαιολογικήν μου
κληρονομίαν. Εάν έμ-
πόδια ανυπερόβλητα δεν
σας επιτρέψουν ταυτα,
οί κκ. Σιλβυ και Γκρέ-
χαμ θά σας στείλουν το
δέμα τουτο άσφαλως.
Και απλή μόνον εξέτα-
σις της έσωκλειστού
πλακῆς θάρκεση να σας
πειση περί της μεγάλης
έπιστημονικής της σπουδαιότητας.

» Είναι μνημείον μοναδικόν, το
όποιον εβρέθη από έμέ, πρό δυο έ-
των, εις το υπόγειον του αρχαίου τζα-
μιού του Ρούμ-Μοχούν, πλησίον του
Κανδαχάρ, και το όποιον θεωρώ
αδιατάκτως ως την αρχαιότεραν επι-
γραφήν απ' όλας όσας έχουσι εξέλθει
ως τώρα εις το φως της ήμέρας.

« Δόγαι πολιτικοί με ανάγκασαν
να κρητίσω μουσικήν, ως αυτήν την
στιγμήν, την ανακάλυψιν μου! Περί
τούτου γράφω έκτενώς εις το έπισυ-

νημένον όπόμενιμα. Άρκει να σας
είπω ότι ή πλάξ αυτή, φυλασσομένη
εις ειδος ήθικής από σκληρόν λίθον,
έθεωρείτο από τούς έντεπίους μισο-
μεθανούς ως κληρονομία κάποιου από
τούς πρώτους άρχηγούς των και άπε-
τέλει δι' αυτός άντικείμενον Ιδιαιτέ-
ρας δλώς λατρείας. Εάν λοιπόν έ-
καμνα γνωστήν άμέσως την ανακά-
λυψιν μου, ή άγγλική κυβέρνησις θά
έκριγεν ίσως αναγκαίον ναποδώση

και θρησκείαν πολύ προγενεστέραν
από την Ιδικήν των. Άρα άνήκει εις
την ιστορίαν και εις την άνθρωπό-
τητα. Απεφάσισα λοιπόν να το κρά-
τησω ώσόντου θυνηθῆς να αναγνώσω έν-
τελής την επιγραφήν. Κατόπιν θά
το φέρω εις την Άγγλίαν και θά το
άποθέσω έγώ ο ίδιος εις το Βρεττα-
νικόν Μουσείον. Και τότε θά έδωμεν
άν ένώπιον της σοφής Εδρώτης, θά
τολήθη κανείς να το άποδώση εις

τούς άπίστους οι όποιοί
μου έφόνευσαν τούς
γενναίους στρατιώτας!

» Εάν δεν προφάσω
ναποτελειώσω έγω την
έμνησιν, την έμπι-
στεύομαι εις σας, αγα-
πητέ μου κ. Κλοακέν.
Κατόπιν κάμετε την
πλάκα, τι σας διαγο-
ρεύει ή συνεδρισις σας.

» Καθώς θά ίδητε εις
το όπόμενιμα, την θεω-
ρώ ως μνημείον χαλ-
δαϊκόν, αναφερόμενον
εις τον κατακλυσμέν
του Νωε ή άλλον των
πρεϊστορικῶν χρόνων.

Σας εμπιστεύομαι τον
θησαυρόν αυτόν, όπως
σας εμπιστεύομαι τα
παιδιά μου, τα χειρό-
γραφα μου και προπάν-
των τας σημειώσεις μου
περί των αρχαιοτήτων
της Καμβόγης.

Γ. Π. Κ. Ροβινσών.

Χτυπούσε ή καρδιά
του κ. Κλοακέν καθώς
διάβαζε αυτό το έγγρα-
φο, από μιά συγκίνηση
που μόνο έπιστήμονες
μπορούν να έννοήσουν
και να αισθανθούν. Και
πριν φυλάξη την πολυ-
τιμη πλάκα με τη θήκη
της στην άπομέσα τσέ-
πη της ρετιγκότας του,
την πλησίασε στο φως
για να την εξετάση και
πάλι.

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρές χωριατοπούλες της Ούγγαρίας.

την ιεράν πλάκα εις τούς Αφγανούς,
οί όποιοι, έως αυτήν την στιγμήν,
δεν γνωρίζουν την εφεύρισιν της.

» Εγώ, ο όποιος την εφεύρισαν έν
όνόματι της επιστήμης και με κίνδυ-
νον της ζωής μου ζωής, ως μοναδι-
κόν έπαθλον της νίκης την όποιαν
κατήγαγε το σύνταγμα μου έναντίον
των Αφγανών, δεν έτόλμησα να κι-
νήσω τοιοϋτον σκάνδαλον, μολοντί
φρονώ ότι οι Αφγανοί δεν έχουσι κα-
νένα έντον δικαίως κατοχής του κει-
μηλίου. Τοϋτο άνήκει εις πολιτισμόν

Τότε, έμπειρος καθως ήταν της
χαλδαϊκής γραφής, αναγνώρισε πως
ή υπόθεση του συνταγματάρχη ήταν
πολύ βάσιμη, κι' ακόμα πως μερικά
σημεία, χαραγμένα στη χρυσή πλά-
κα, άνήκαν στο δριυδικόν ζωδιακόν
κύκλο. Γι' ανεξάντηλη πηγή για
έρευνα, μελέτες, συμπεράσματα!

Άλλά ήταν καιρός να συνέλθη από
την αρχαιολογική του έκσταση. Και
φυλάγοντας στην τάπητη του την πλά-
κα, την έσφίξε μ' ελάβετα πάνω στην
καρδιά του που ξεχείλιζε από χαρά.

Τη στιγμή εκείνη είδε τα μάτια του Κάζη καρφωμένα πάνω του με μια παράξενη έκφραση τρόμου και οίκτου.

— Έ, τί τρέχει, παλληκάρη; τόν ρώτησε αγγλικά. Γιατί κοιτάζεις έτσι; Τη γνωρίζεις εσύ αυτή την πλάκα;

— Εγώ δεν τη γνωρίζω! Αποκρίθηκε ο Κάζης σιγά, σκύβοντας και κουνώντας το κεφάλι. Μήπως δεν ήμουν με το συνταγματάρχη τη νύχτα που την πήρε; Καταραμένη ή ώρα κι η στιγμή! Αδύτη ή πλάκα. Έγινε αϊτία του θανάτου του Κι' είμαι βέβαιος πως θα γίνει και των παιδιών του, και του δικού σας!

— Έλα, έλα! Έκαμε δ κ. Κλοακέν. Αυτές είναι προλήψεις ανάξιες για γενναίο στρατιώτη, σαν και σένα. Πώς μπορεί να πιστέψει κανείς πως μια χρυσή πλάκα έχει τη δύναμη να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή εκείνου που την κρατεί επάνω του;

— Δεν έρω, είπε ο Κάζης. Είμ' ένας αγράμματος στρατιώτης, το παραδέχομαι. Μά έχω κι' εγώ την ίδια μου. Κανένας δεν μου τ'αφαιρεί πως απ' αυτή τη διαβολόπλακα πέθανε ο συνταγματάρχης μου, και πως κι' άλλες δυστυχίες θα μας βρουν εξαιτίας της!

«Δεν είναι καλά ο κακόμοιρος», συλλογίστηκε ο αρχαιολόγος.

Αργότερα θα ρωτούσε τον Κάζη για τις λεπτομέρειες της μεγάλης ανακάλυψης του συνταγματάρχη Ροδινού. Και γύρισε στην κ. Ομόλου που, καθισμένη κάπως μακρύτερα, δεν είχε ακούσει τη συνομιλία του με το στρατιώτη.

Οι συμβολαιογράφοι, εξακολουθώντας το έργο τους, άνοιξαν ένα-ένα όλα τα συρτάρια κι' έβγαλαν τα χαρτοφυλάκια. Η πρόχειρη και βιαστική αυτή έρευνα έφθασε να πέσει τόν κ. Κλοακέν πως εκεί-μέσα υπήρχε δλόκληρος αρχαιολογικός θησαυρός, προπάντων από σημειώσεις για την κριτική ή αρχιτεκτονική. Αλλά δεν ήταν καιρός να τόν εξετάσει τώρα. Υπόγραψε μόνο μίαν απόδειξη παραλαβής, όπως τού ζήτησαν οι συμβολαιογράφοι για την τάξη. Κι' ύστερα γύρισαν όλοι στη σάλα, αφήνοντας στον Κάζη τη φροντίδα να κλείσει την πόρτα του γραφείου.

Για τη χρηματική περιουσία, που ο μακαρίτης κληροδότος στα παιδιά του, ή συνομιλία ήταν σύντομη. Αποφασίστηκε να μεταβιβάσθ από τους κκ. Σέλβυ και Γκράχαμ στον συμβολαιογράφο του κ. Κλοακέν δλόκληρο το ποσό μ' επιταγές της Αγ. γλικής Τραπεζής. Η υπόθεση τε-

λείωσε κατ' εσχάτην, προσφέρθηκαν αναψυκτικά κι' οι συμβολαιογράφοι έφυγαν κατευχαριστημένοι.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΜΠΟΜΠΟΝΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ ημέρα της ονομαστικής του γιορτής, ένας ζαχαροπλάστης, των Αθηνών — δ κ. Αθ. Ακζώτης, του «Πατριαρχικού» ζαχαροπλαστείου στην οδόν Πατησίων — είχε μια ώραφα ιδέα: να μοιράσει από ένα κουτί μπομπόνια σ' όλα τα φτωχά παιδιά των Αθηνών. Δήλωσε την πρόθεσή του στον Αρχιεπίσκοπό μας, που είδωποίησε τα φιλανθρωπικά Σωματεία των ένοριών. Και εξορκώθηκαν δυο χιλιάδες παιδιάκια. Μπορείτε τώρα να φαντασθήτε τί έγινε στο «Πατριαρχικό» εκείνο τάπωμα. Κρίμα που δεν τ'αφαιρέσει μοιρασιά, όπως έφυγαν εκείνο τάπωμα κι' από το ζαχαροπλαστέιο!

Πάντα όμως να ποίμε την αλήθεια, ένα κουτί μπομπόνια δίνει στο παιδί χαρά μεγαλύτερη. Τόσο για το φτωχόπαιδο, όσο και για το πλουσιόπαιδο, είναι γλύκα πραγματική, ανώτερη από κάθε άλλη. Τά περισσότερα παιδιάκια, όταν τ'αρωτούν τί θα γίνουν άμα μεγαλώσουν, απαντούν άδισταχτα: «Ζαχαροπλάστης!». Κι' όταν τ'αναρωτούν γιατί, απαντούν: «για να έχω να τρώω πολλά γλυκά». Όσα τυχόν θα γίνουν, και θα πλουτήσουν, θα τ'θυμούνται άραγε μεθαύριο; Και θα μοιράζουν, μεγάλοι, στη γιορτή τους, κουτιά με μπομπόνια στα φτωχά παιδιάκια; Ό κ. Ακζώτης τ'θυμήθηκε. Γιατί πόσες φορές κι' αυτός, όταν ήταν μικρός και λιχούδης όπως όλα τα παιδιάκια, δεν θ'είπε: «θα γίνει ζαχαροπλάστης!» Κι' έδωσε ένα ώραφο παράδειγμα, που μπορούν να τ'έχουν όπ' όψη τους όσοι θα γίνουν άδριο, όχι μόνο ζαχαροπλάστες, αλλά και κάθε λογής βιομήχανοι και παραγωγό είδων για παιδιά.

δλα. Θα καταλάβουν όμως όλα την αγάπη που γλυκαίνει και που είναι ο μεγάλος διδάσκαλος της ζωής. >

Αλήθεια, τί ώραφο παράδειγμα για όλους θα είχαν τη δύναμη να τ'ακολουθήσουν! Δυστυχώς, λίγοι απ' τους μεγάλους εργοστασιάρχες και βιομήχανους έχουν την καρδιά του κ. Ακζώτη που, αν και πλούσιος τώρα, δεν ξέχασε τη φτώχεια του όταν ήταν μικρό παιδί, και σκέφθηκε, αντί να κάρη ένα μεγάλο και πολυδάπανο γλέντι με τους φίλους του, την ημέρα της γιορτής του, να γλυκάνη δυο χιλιάδες παιδιάκια, φτωχά παιδιάκια όπως ήταν κι' αυτός στην ηλικία τους. Και δεν είναι μόνο τ'α γλυκά, τ'α μπομπόνια, που γλυκαίνουν ένα μικρό φτωχόπαιδο. Κι' αυτοί που κάνουν παιδικά είδη, θα μπορούσαν να μοιράζουν από μια φορεσιά, ή από ένα καπελλάκι, ή από ένα ζευγάρι παπουτσάκια, ή επιτέλους από ένα παιχνιδι. Τό ίδιο σχεδόν εδωχισμένα θάφυγαν τα καίριμα τα παιδιάκια από μια τέτοια μοιρασιά, όπως έφυγαν εκείνο τάπωμα κι' από το ζαχαροπλαστέιο!

Πάντα όμως να ποίμε την αλήθεια, ένα κουτί μπομπόνια δίνει στο παιδί χαρά μεγαλύτερη. Τόσο για το φτωχόπαιδο, όσο και για το πλουσιόπαιδο, είναι γλύκα πραγματική, ανώτερη από κάθε άλλη. Τά περισσότερα παιδιάκια, όταν τ'αρωτούν τί θα γίνουν άμα μεγαλώσουν, απαντούν άδισταχτα: «Ζαχαροπλάστης!». Κι' όταν τ'αναρωτούν γιατί, απαντούν: «για να έχω να τρώω πολλά γλυκά». Όσα τυχόν θα γίνουν, και θα πλουτήσουν, θα τ'θυμούνται άραγε μεθαύριο; Και θα μοιράζουν, μεγάλοι, στη γιορτή τους, κουτιά με μπομπόνια στα φτωχά παιδιάκια; Ό κ. Ακζώτης τ'θυμήθηκε. Γιατί πόσες φορές κι' αυτός, όταν ήταν μικρός και λιχούδης όπως όλα τα παιδιάκια, δεν θ'είπε: «θα γίνει ζαχαροπλάστης!» Κι' έδωσε ένα ώραφο παράδειγμα, που μπορούν να τ'έχουν όπ' όψη τους όσοι θα γίνουν άδριο, όχι μόνο ζαχαροπλάστες, αλλά και κάθε λογής βιομήχανοι και παραγωγό είδων για παιδιά.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Όχι τί, κι' αν έφυγ' η χαρά, Τι κι' αν ή μαύρη συμφορά Φαλιάζει στην καρδιά σου; Πάλι θ'ε νδρθη ή εδευχία, Πάλι θ'α φύγη ή δυστυχία, Θ'α λάμψη κι' ή ματιά σου!

Μην κλάεις ξανά, φτωχή καρδιά! Γιατί θ'αλάνει μου ή ματιά Να σέ θωρά θλιμμένη Κοίτα τ'α άνθη γλαστρά Πώς σ'ε προσμένανε κι' αυτά κι' ή φύση σ'ε προσμένει...

Κοίτα τ'α ρόδα τ'α λουκά Σοθ χαμογέλασαν γλυκά Και σ'ε παρηγορήσαν. Βλέπεις, σ'α νούσαν πως πονείς, Όλα τ'α πλάσματα της γής Πόσο σ'ε συμπονούνε; Πριγκηπέσσα

ΧΑΜΕΝΗ ΠΑΡΕΟΥΛΑ

Είναι Οκτώβρης! Ημέρα από κείνες που μάς θυμίζουν πως έφθασε πιά στη φύση ο μαρσαμός, μια μέρα ντυμένη στο πιο μελαγχολικό φθινοπωριακό φόρεμά της. Ο ήλιος δεν είχε φανή καθόλου στο στερέωμα, μόνο κάπου-κάπου αν ξεγλιστρούσε να φανή καμιά άκίνα και κρυβόταν πάλι στο σκεπασμένο από σταχτοβάρια σύννεφο δρόμο του!... Είμαι μόνη δόμονη! Δεν ξέρω τί να κάνω. Σκέπτομαι κάμψη, άρα, τί θα μπορούση ν' άκασοχλήση τ'ο μυαλό μου. Μηχανικά άρχισα να ξεφυλλίζω ένα παλιό τετράδιο!... Εάφνου ένωσα στη καρδιά μου ένα σκίτημα, κι' ένα δάκρυ να κολά άργά!... Ανάμεσα σ'ε δύο φύλλα μια φωτογραφία, που μου φάνηκε πως ζωντανεύε τ'ο ξανθό εκείνο άγγελουδάκι!... Και ή σκέψη μου πέταξε σ'αν κνηνημένη στα παρασμένα, σ'ε μέρες εδωχισμένες!

Τό ξαναβλέπω — σ'αν νάταν χθές — με τ'ο πρόσχαρο προσωπάκι του και τ'ο χαμό του χαμόγελο — που έμοιαζε σ'αν άγγελουδάκι — να παίζε εδωχισμένο πότε με τόν Άργυρό τ'ο σκύλο, πότε να κνηγή μ'α πεταλούδα σ'όν άνθισμένο τους κήπο, κι' ύστερα κουρασμένο από τ'ο κνηγή, κι' ένώ ή πεταλούδα έφουγε μακριά να ξεπλάνωνται σ'ε πρώτο χορτάρι, παίζοντας με τις άκτινες τ'ο ήλιου, που περνούσαν ανάμεσα στα πράσινα φυλλάδια, μοιάζοντας με χρυσόκοχη! Τό ξαναβλέπω χαμένο σ'ε μια γωνιά, με τ'ο προσωπάκι του μ'εσ' στα παχουλά του χεράκια, να κλαίη με άναφυλητά γιατί τ'ο μάλωσα για κάποιον του σφάλμα. Κρατώντας τ'ο ύστερα στην άγκαλιά μου και δινοντας του καρμύλλες — γιατί τρελαινόταν για γλυκά — ξανάπερνε τ'ο χαριτωμένο του ύφος κι' άρχισε πάλι τ'α παιχνιδία του! Έτσι περνούσαν οι μέρες, ή μια καλύτερη απ' τήν άλλη, τ'ο ξανθό μας άγοράκι, άκριβό στολάκι τ'ο σκιτιού — μεγάλανε εδωχισμένο, ανάμεσα στην αγάπη μ'ε σ'ε σιοργή, και τ'α χάρδια μ'ε τ'ο ξαναβλέπω με τήν ψυχή πλημμυρισμένη από πόνο, έσπλωμένο σ'ε κάτασπρο κορσατάκι τ'ου, χλωμό, άδύτο, με ματιά σβυσμένη, κοιτάζοντας δ-

λους γύρω, κι' όταν ή θόλωμένη του ματιά, σταμάτησε σ'ε μένα... προσπάθησε να σηκωθή, άνοιξε τ'ο στοματάκι του σ'αν νάθελε να μου μιλήση, αλλά έπεσε πάλι άκοκατωμένο, ένώ ένα δάκρυ κύλησε σ'ε τ'ο πρόσωπό του σ'αν πρώην ή δροσιά σ'ε πρόωρα, μαραμένο άνθό...

Έκλεισε για πάντα τ'α μάτια του κι' ή ψυχή του σ'αν λεπτή κνούσλα πέταξε σ'ην άγκαλιά Έκρινου... Τώρα, σ'αν και τότε, κοιτάζοντας τ'η φωτογραφία του, μου φαίνεται πως τ'α κλαίμενα ματάκια του μου λέγε:

— Έζησα σ'αν ένα ρόδο που ζει μόνο στην πιο χαρούμενη εποχή της ζωής και τώρα για σ'ε, δεν είμαι παρά μια χαμένη ύπαρξούλα!

Ελληνικό Άκρογιάλι

ΤΟ ΤΣΑΜΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΦΥΛΙΟΥ

Μια μητέρα έδωσε στην κόρη της ένα τσαμπι σταφύλι. Η κόρη άφου τ'ο πήρε σκέφτηκε πως αυτό τ'ο τσαμπι θ'α ευχαριστούσε τόν αδελφό της και τ'ο τ'όσω.

Ο αδελφός τ'ο πήρε και ειπε: — Ο πατέρας μου που εργάζεται εκεί κάτω, θ'α είναι κουρασμένος. Άς τ'ο δώσω αυτό τ'ο θροιστικό σταφύλι. Ο πατέρας τ'ο πήρε τ'ο τσαμπι με τ'η σιχα τ'ου, έπειτα βλέποντας τ'η γυναικα τ'ον όχι μακριά απ' εκεί, πήγε γρήγορα να τ'η τ'ο προσφέρει. Έτσι τ'ο τσαμπι τ'ο σταφυλιού, άφου έκανε τ'ο γύρο της οικογενείας ήρθε πάλι σ'ε τ'α χέρια που τ'ο είχαν δώσει.

Βιολέττα

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

Χειμωνιάτικο βράδυ. Η γοηούλα θειά, κουβαριασμένη στη γωνίτσα τ'ου ντιβανιού, άπλώνει κάπου-κάπου τ'ο τρεμουλιαστό κοκαλιάρικο χέρι της σ'ε τ'αίκι, έδου σ'αθηβολάει χαρούμενα μια μεγάλη φωνιά.

— Θειά-Μαρία, πές μου ένα παραμύθι...

Άλλη φορά δεν περίμενε να τ'ο ξαναπιά. Έπαιρνε μια βαθειά ανάσα σ'ε γιά να τραβήξη δύναμη, κι' άρχισε με τ'ο στερεότυπο πάντα πρόλογο που τ'η άρρεσε να βάζη μπροστά από κάθε παραμύθι:

«Παραμύθι είμαι γ'ο Παραμύθι τί να πώ;» Αυτή τ'η φορά όμως, παράξενο. Τ'η τ'ο επανέλαβα με κείνη πάλι φάνηκε σ'α να μη μ' άκουσε, κι' εξακολουθούσε νάχη τ'ο ξεθωριασμένο της βλέμμα καρφωμένο σ'ε κανό. Πλησίασα π'ο κοντά και τ'η έπιασα τ'ο χέρι. Με τ' άγγίγμα ξύπνησε θαρρετά απ' ένα μακρινό ύνειρο και ψιθύρισε με τήν άδύνατη φωνή της:

— Παιδιάκι μου, δεν είμαι άπόψε καλά. Φαίνεται μ' έπιασε και μένα αυτό τ'η καταραμένη γρίπη. Άδριο σ'ε θά-

μαι π'ο καλά θ'α σ'ε π'ο τ'ο παραμύθι. Τώρα πήγανέ μ'ε να πλαγιάσω γιατί δεν μπορώ.

Με τήν καρδιά σφιγμένη απ' ένα κακό προαίσθημα τήν δόγησα σ'ε κορσαί της.

Καίρινη θειά-Μαρία! Ήταν γοηφτο σου να μ'ην ξανασηκωθής. Έσβυσε μ'αν άγνή, κι' ο θάνατός σου ήταν γαλήνιος κι' ήσυχος, όπως ήταν όλη σου ή ζωή.

Άδ θέλησες ποτέ σου να παντρευτής για να μ'ην άφίσης εκείνους που τόσο αγαπούσες.

Θυσιάστηκες για κείνους που είχες π'οτερο από παιδιά σου, κι' έσβυσε ένα ξεμέρωμα, εδωχιστημένη, βλέποντας γύρω σου, ως τήν τελευταία σου στιγμή, πρόσωπα πλημμυρισμένα απ' αγάπη κι' εδωχισμένη για τ'η μεγάλη σου καρδιά!...

Παρηγοριά

ΜΙΚΡΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΚΙ

Μικρό εκκλησίακι! Στου βουνού τ' άπόρημου τ'η ράχη Χαρμελάς χαρούμενα δλόγισα σ'ην πλάση. Με τούς σκεβρούς τούς τοίχους σου, τήν κόκκινη σου τ'η σκεπή Κι' εκείνο τ'ο πανύψηλο λευκό κωδωνοστάσι!

Δυο δέντρα καταπράσινα — σ'ε κάθε πλευρά ένα — Σ'ε παραστέκονε... Άροσιά σου δίδουσε και χάρη... Τ'ην άνοιξη σ'α χαιρόνται λουλουδοστολισμένα... Τ'ις νύχτες σ'α φωτίζονται απ' τ' άργυρό φεγγάρι.

Μικρό εκκλησίακι! Άσχαταφ κοντά σου κάποια μέρα Σ' ένα στασίδι σου μικρό, — άραγε νάχης κι' ένα; — Ό! ν' άκουμπήσω άκούοντας γλυκόδ έσπερινο Με τ'η καρδιά μου ήρεμη σ'ε στήθεια ησυχασμένα...

Νά πέφτει άργά τ'ο σούρουπο... άχνό νάβει ένα δελιά Και να χτυπά ντίν-ντάν, ντίν-ντάν μικρή μια καρπανούλα Νάβει χλωμό φθινόπωρο... κι' άνάβοντας καντήλι Νά βρω σ'ε σ'ε δτι: έχασα... καλή μου εκκλησιούλα.

Μανδοναπούλα

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΗΣ!

Άργά άργά έπεσε από πάνω σου τ'ο χόμα και σ'ε πλάκωσε... Έσβυσε ή ύπαρξή σου, τ'α άνθηρά σου γειάτα και μαζί με τ'η ζωή σου, έσπασε σ'η σιοπή τ'ου τάφου, ο κ'οίκος τ'ης φιλίας μας!

Σ' έκλαψα παλιά κι' αγαπημένη θυμηση! Σ' έκλαψα σιοπηλά και πονεμένα, τ'α βράδια σ'αν δεν άκουγα τ'ην κελαιδίσιτη φωνή σου, όταν έπιφα π'α να διαβάσω μ'ε σ'η θάλασσα τ'ων ματιών σου, τις αγανίες τ'ης άδωας σου ψυχής!

Χαριστήκαμε για πάντα!... Άκολουθούσα τ'ο μονοπάτι τ'ης ζωής μου. Είδα καινούργια πράγματα: νέους τόπους και σιγά-σιγά σβύστηκε από μπροστά μου ή μορφή σου, θλώσα!

